

ผลกระทบของ COVID-19 ต่อธุรกิจโรงแรม

รศ.ดร.อาชนัน เกาะไพบุญย์

กลุ่มคลังศาสตร์ความสามารถในการแข่งขัน

คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

โรงแรมซึ่งเป็นธุรกิจที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจาก COVID-19 เพราะรัฐบาลเลือกปิดประเทศไม่รับนักท่องเที่ยวต่างชาติ และทำให้กิจการโรงแรมต้องหยุดชะงักเพื่อให้คนไทยปลอดภัยจากเชื้อ COVID-19 ในขณะที่ผู้ประกอบการต้องเผชิญต้นทุนจมจากการที่โรงแรมมีสิ่งปลูกสร้างที่ต้องดูแลรักษา แม้ภาครัฐจะส่งเสริมให้คนไทยเที่ยวภายในประเทศและการจัดประชุมสัมมนาต่าง ๆ แต่ความต้องการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นไม่น่าจะเพียงพอที่จะชดเชยรายได้ของกลุ่มโรงแรมที่หายไปจากการปิดประเทศได้เพียงพอ ในขณะที่มาตรการช่วยเหลือทางการเงินประสบปัญหาทางปฏิบัติและไม่มีประสิทธิผลโดยเฉพาะประเด็นการขอหลักทรัพย์เพิ่ม

ทุกฝ่ายตระหนักดีว่าภายหลังที่ประเทศทั่วโลกสามารถบริหารจัดการวิกฤต COVID-19 ได้สำเร็จ ธุรกิจท่องเที่ยว รวมไปถึงโรงแรมน่าจะฟื้นตัวกลับมาอย่างรวดเร็ว การให้ความช่วยเหลืออุตสาหกรรมโรงแรมมีประโยชน์ส่วนเพิ่มกับระบบเศรษฐกิจไทย (มี Positive Externality) ในทางกลับกันการไม่ให้ความช่วยเหลือ ธุรกิจโรงแรมจะกลายมาเป็นปัญหาหนี้สินที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้แก่สถาบันการเงิน อาจทำให้เกิดปัญหาแก่ระบบสถาบันการเงินได้ในอนาคต เมื่อเป็นเช่นนั้นภาครัฐจำเป็นต้องเข้ามาให้ความช่วยเหลือดังที่เกิดขึ้นในวิกฤตในช่วงปี พ.ศ. 2540

ผลกระทบดังกล่าวเกิดขึ้นกับกิจการทุกขนาด แต่มาตรการช่วยเหลือให้ความสำคัญกับกลุ่มผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็ก ในขณะที่มีผู้ประกอบการที่มีศักยภาพจำนวนหนึ่งที่จะเป็นกำลังสำคัญในการฟื้นฟูเศรษฐกิจในระยะต่อไป และบรรเทาผลกระทบต่อการจ้างงาน แต่ไม่เข้าข่ายได้รับความช่วยเหลือเพราะขนาดกิจการเกินเกณฑ์จำกัดความที่ใช้ในภาครัฐเล็กน้อย

ดังนั้นภาครัฐจำเป็นต้องเข้าให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการโรงแรมและกลุ่มท่องเที่ยวเป็นการพิเศษตราบเท่าที่ยังเลือกที่จะไม่เปิดประเทศรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ เพราะมาตรการดังกล่าวทำให้ผู้ประกอบการกลุ่มนี้ทำธุรกิจไม่ได้ตามปกติ

โดยสามารถดำเนินการได้ใน 2 ลักษณะ การปล่อยกู้เงื่อนไขพิเศษกับผู้ประกอบการ โดยเงื่อนไขพิเศษ โดยเฉพาะการเข้าค้ำประกันโดยภาครัฐ หรืออาจจัดตั้งกองทุนในลักษณะ Asset Management Fund (AMC) เพื่อ

Summary

The International Competitiveness
Research Cluster
Faculty of Economics Thammasat University

เข้าถือหุ้นและให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้ประกอบการไทยดังที่เคยดำเนินการในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจปี พ.ศ. 2540 เพื่อประคองการเสื่อมราคาของสินทรัพย์ การช่วยเหลือดังกล่าวจำเป็นต้องกำหนดเงื่อนไขการยังคงจ้างแรงงาน เช่น การให้ความช่วยเหลือร้อยละ 20 ของวงเงินสินเชื่อเดิมหากผู้ประกอบการคงการจ้างงานไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของการจ้างงานเดิมก่อนวิกฤต และให้วงเงินเพิ่มเติมในกรณีที่ผู้ประกอบการทำ Re-skill/up-skill ให้กับแรงงาน เป็นต้น

นอกจากนั้นภาครัฐควรทำงานเชิงรุกเพื่อเตรียมทำ Travel Bubble กับประเทศที่มีความเสี่ยงต่ำ เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวศักยภาพ และประชากรส่วนใหญ่ได้รับวัคซีน เช่น การพัฒนา Dashboard เพื่อรายงานสถานการณ์ COVID-19 และแนวทางการจัดหาวัคซีนของประเทศต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนและผู้ประกอบการต่าง ๆ รับรู้อย่างทั่วถึง และเตรียมความพร้อมในการกำหนดเงื่อนไขและแนวทางปฏิบัติสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติที่จะเข้ามาในประเทศ เช่น ต้องได้รับวัคซีน COVID-19 ก่อนเข้าประเทศ วัคซีนที่ยอมรับ และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ควรให้ความรู้ทางกฎหมายและสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการล้มละลายเพื่อให้ผู้ประกอบการที่อยู่ในกรณีสุดิวสัยและถูกฟ้องล้มละลายตระหนักถึงสิทธิในการขอฟื้นฟูกิจการและมีโอกาสกลับมาทำธุรกิจใหม่ได้โดยเร็ว จัดทำระบบลงทะเบียนออนไลน์สำหรับแรงงานที่เคยทำงานในภาคท่องเที่ยวและโรงแรมเพื่อเป็นฐานข้อมูลและลดปัญหา Mismatching ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นเมื่อสถานการณ์การท่องเที่ยวกลับมาเป็นปกติ และ/หรือ การดำเนินกิจกรรมการเพิ่ม/ปรับทักษะเพื่อให้แรงงานมีประสิทธิภาพที่สูงขึ้น เร่งคืนภาษีที่หัก ณ ที่จ่ายต่าง ๆ ให้กับผู้ประกอบการเพื่อเพิ่มสภาพคล่องให้กับผู้ประกอบการ และการยินยอมให้ธุรกิจโรงแรมนำเอาผลขาดทุนที่เกิดขึ้นในช่วงวิกฤต COVID-19 จนกระทั่งมีการผ่อนคลายเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามาได้มาหักภาษีเงินได้ในปีถัดๆ ไปได้ (Carry Loss Forward)

16 ธันวาคม 2563

ข้อมูลเพิ่มเติมสำหรับสื่อมวลชนติดต่อ

ศรสวรรค์ ไส่ละม้าย

Somsawan.s@st.econ.tu.ac.th หรือ www.icrc-econt.tu.com